

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 448 van 28 juni 2007
in de zaak 693/IVde kamer**

In zake: F. L. A.

Gekozen woonplaats: bij zijn advocate Mr. S. Micholt,
Maria Van Bourgondiëlaan 7b,
8000 Brugge.

Tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat F. L. A., van Irakese nationaliteit, op 30 maart 2007 heeft ingediend tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij ingediend op 24 april 2007.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.- C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

1. Nopens de procedure

Verzoeker kwam het rijk binnen op 5 december 2006 en diende op 6 december 2006 een asielaanvraag in. Hij vroeg om de bijstand van een tolk Sorani. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 december 2006 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende op 19 december 2006 tegen die beslissing een dringend beroep in. Hij werd op 13 februari 2007 gehoord. Op 26 februari 2007 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot verder onderzoek. Op 16 maart 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot toekenning

van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing werd op 19 maart 2007 aan verzoeker aangetekend verzonden.

2. Nopens de feiten

De feiten worden in de bestreden beslissing als volgt weergegeven: *"U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Kirkook. U zou school gelopen hebben tot het zesde jaar lager onderwijs en zou nadien werkloos zijn geweest. Sinds zes jaar zou u lid zijn geweest van de Koerdische Studenten Organisatie (Komaliye Khundkarani Kurdistan) en de laatste twee à drie jaar zou u werknemer zijn geweest van deze beweging. U zou ondermeer het kopieerapparaat hebben bediend, vergaderingen hebben bijgewoond van deze door de PUK (Patriottische Unie Koerdistan) opgerichte organisatie en mensen hebben aangemoedigd zich bij de PUK aan te sluiten. Begin augustus 2006 zou u tweemaal zijn bedreigd door terroristen die u aanmaanden te stoppen met uw werk bij de studentenorganisatie. In dezelfde augustusmaand zou een mislukte aanslag tegen u hebben plaatsgevonden toen u op weg was naar een vergadering. Iets later zouden de terroristen een derde keer bij u thuis zijn gekomen en zouden ze u en uw familieleden hebben geslagen. Hierop zou u beslist hebben het land te ontvluchten. U zou in België zijn aangekomen op 5 december 2006 en verklaarde zich een dag later vluchteling. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart, enkele persartikels over de situatie in Kirkook en faxkopies van een lidkaart van de Kurdistan Students Organisation en van een brief van deze organisatie".* De partijen betwisten de feiten niet.

3. Nopens de gegrondheid

In een eerste middel afgeleid uit de schending van de hoorplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de hoorplicht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen niet wordt geëerbiedigd en dat het *"minstens past (...) bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomend onderzoek zou hebben verricht"*. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal hem opnieuw moet horen tijdens de gegrondheidsfase van de asielprocedure. Verzoeker stelt dat de aangehaalde elementen (tegenstrijdigheden en zogenaamde minimale kennis van de PUK) noopten tot een mondeling verhoor, zodat hij de gelegenheid zou hebben gehad zijn verweer voor te dragen en de beweerde tegenstrijdigheden te nuanceren en verder te antwoorden op de vragen.

Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor."

Dit houdt in dat de asielzoeker ten minste éénmaal hetzij in de ontvankelijkheidsfase, hetzij in de fase ten gronde door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde moet worden opgeroepen voor gehoor. Tijdens de gegrondheidsfase van de asielprocedure moet de asielaanvrager niet noodzakelijk opnieuw voor een gehoor opgeroepen worden, indien hij reeds bij de behandeling

van het dringend beroep voor een gehoor was opgeroepen (*Verslag aan de Koning, Belgisch Staatsblad, 27 januari 2004, p. 4625*).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op 13 februari 2007 (gehoorverslag ontvankelijkheid CGVS, stuk 8), dat hij tijdens dit gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het gehoor plaatsvond in aanwezigheid van een tolk Sorani die de taal machtig is. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig gehoord werd en dat hij werd uitgenodigd om zijn relaas schriftelijk over te maken, wat verzoeker deed op 27 februari 2007. Overigens maakt verzoeker het niet in het minst duidelijk wat hij aan zijn relaas had willen toevoegen of welke tegenstrijdigheden hij had willen nuanceren, terwijl hij daartoe de mogelijkheid had middels zijn verzoekschrift en/of ter zitting. Verzoeker toont niet aan dat de CGVS de zorgvuldigheidsverplichting zou hebben geschonden.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent is de bestreden beslissing geen beslissing van intrekking van de hoedanigheid van vluchteling. Hij verwijst dan ook tevergeefs naar het arr. nr. 53.574 van de Raad van State van 7 juni 1995.

Het eerste middel wordt verworpen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat ernstige twijfels dienen te worden geformuleerd betreffende zijn bewering deel te hebben uitgemaakt van de Koerdische Studenten Organisatie en omdat hij zich doorheen de opeenvolgende gehoren in ernstige mate tegenspreekt waardoor de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert verzoekers gebrekkige kennis van de PUK als volgt: *"Vooreerst dienen ernstige twijfels te worden geformuleerd betreffende uw bewering deel te hebben uitgemaakt van de Koerdische Studenten Organisatie. Hoewel u zegt al sinds een zestal jaar actief te zijn geweest voor deze organisatie en zich bijgevolg ook ten tijde van het Saddamregime engageerde voor deze PUK-organisatie, is uw kennis over de PUK uitermate pover en vaak foutief. Dit laat niet toe geloof te hechten aan uw engagement voor deze politiek geïnspireerde jongerenorganisatie. U beweert één van de zestien werknemers van deze organisatie te zijn geweest en stelt dat uw*

organisatie werd opgericht door en deel uitmaakt van de PUK-structuur. Gevraagd echter het symbool van de PUK te beschrijven, blijkt u dit slechts zeer beperkt te kunnen: u weet niet welke kernwoorden van de organisatie in haar symbool zijn verweven en bent foutief van mening dat het jaartal 1964 vermeld wordt in het symbool. Dit jaartal zou verwijzen naar de datum waarop de beweging werd opgericht, hetgeen foutief is: elke PUK-sympathisant zal u kunnen zeggen dat de partij na de mislukte opstand van 1975 werd opgericht (p.6). Voor iemand die zegt werkzaam te zijn geweest voor een organisatie die zich binnen de structuur van de PUK bevindt, is dit zeer weinig geloofwaardig. Ook wanneer u wordt gevraagd iets over de geschiedenis van de PUK te vertellen, blijkt u hierover uiterst weinig te weten. U zegt dat het opgericht werd door Jalal Talabani, de huidige president van het land. Wanneer wordt aangedrongen toch iets meer te zeggen, voegt u toe dat het een linkse partij is die strijdt voor de onafhankelijkheid van de Koerden. Meer weet u hierover niets te zeggen (p.11). Gevraagd of u naast Jalal Talabani nog andere bekende PUK'ers kent, blijkt u slechts vier namen te kunnen opsommen, wat zeer beperkt is (p.17-18)."

Ter verantwoording van zijn gebrekkige kennis over de PUK stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij "enkel lid is geweest van de studentenafdeling van de PUK-partij" en niet van de "hoofdpartij", hij zich "enkel en alleen ingezet (heeft) voor de studentenorganisatie", hij wel op de hoogte is dat de PUK opgericht werd in 1975, doch 1964 vermeldde omdat dit de oprichtingsdatum is van de 'Comofar Ramshdran', de Koerdische partij die de PUK vooraf ging, hij vier leden heeft genoemd van de partij en ervan uitging dat dit voldoende was en hij wel de juiste symbolen heeft getekend van de PUK en van de studentenbeweging.

Uit publieke bronnen blijkt duidelijk dat de PUK, zoals wordt vermeld in de bestreden beslissing, opgericht werd in 1975 na de mislukte opstand. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers bewering dat de 'Comofar Ramshdar' de voorganger zou zijn van de PUK niet in het minst wordt ondersteund. In elk geval toont hij niet aan dat de informatie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen foutief zou zijn. Tevens dient te worden opgemerkt dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker vier bekende personen vermeldde van de PUK en dat hem meermaals werd gevraagd om andere bekende personen te noemen (zie verhoorverslag p. 17 en 18). Verder stelt de Commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker de kernwoorden van de organisatie in haar symbool niet kent. Van een persoon die verklaart een zestal jaar actief te zijn geweest voor de Koerdische Studenten Organisatie, verklaart dat deze organisatie werd opgericht door en deel uitmaakt van de PUK-structuur en beweert één van de zestien werknemers te zijn van deze organisatie mag in redelijkheid verwacht worden, dat hij voldoende informatie kan verschaffen met betrekking tot bekende leden, de oprichting van de organisatie, het symbool en dat hij de doelstellingen en het programma van die groepering ten minste in grote lijnen kent en kan weergeven, wat blijkens het administratief dossier niet het geval is.

Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal dat hij met de tegenstrijdigheden niet werd geconfronteerd, deze in elk geval "niet van die aard zijn om een asielrelaas als bedrieglijk af te wijzen" en deze beweerde tegenstrijdigheden "beoordeeld (moeten) worden in functie van het geheel der verklaringen".

Met betrekking tot de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdige verklaringen stelt de Raad vast dat deze tegenstrijdigheden steun vinden in het

administratief dossier en zij betrekking hebben op elementen die de aanleiding waren van verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst, met name de bedreigingen door de Jihaat vereniging (gehoorverslag DVZ). Zo stelt verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS (p. 13, stuk 8) dat zijn aanvallers ten tijde van de eerste en tweede bedreiging hem niet sloegen. Nochtans stelde verzoeker tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (p. 14, stuk 16) dat hij bij de tweede bedreiging "*hard met de kolf van hun wapen werd geslagen*". Tijdens het gehoor bij het CGVS (gehoorverslag p. 13) verklaart verzoeker met betrekking tot de tweede bedreiging dat dezelfde "vier" mannen terugkwamen terwijl hij tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat hij door "twee" mannen werd bedreigd.

Op grond van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (*Verlag aan de Koning, Belgisch Staatsblad, 27 januari 2004, p.4627*) "*moet de ambtenaar de asielzoeker confronteren met eventuele tegenstrijdigheden tussen enerzijds de tijdens het gehoor afgelegde verklaringen en anderzijds de op de Dienst Vreemdelingenzaken of in zijn dringend beroep afgelegde verklaringen. Die confrontatie biedt de asielzoeker de mogelijkheid te reageren op de vaststelling van eventuele tegenstrijdigheden en biedt de ambtenaar de mogelijkheid gemakkelijker na te gaan of het werkelijk om een relevante en zwaarwichtige tegenstrijdigheid gaat. Dit artikel legt de ambtenaar in principe de verplichting op om de asielzoeker te confronteren met eventuele tegenstrijdigheden die zich tijdens het gehoor zouden voordoen en niet met die welke later zouden kunnen opduiken. Het feit dat men de asielaanvrager met bepaalde tegenstrijdigheden moet confronteren betekent niet dat die laatste voor een nieuw gehoor moet worden opgeroepen. Dit artikel heeft ook niet tot gevolg dat een eventuele beslissing niet langer gebaseerd kan zijn op elementen of tegenstrijdigheden waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. Het Commissariaat-generaal is een administratieve instantie, geen jurisdictie, en is om die reden niet verplicht de betrokken persoon te confronteren met de elementen waarop een eventuele beslissing gebaseerd is*"(eigen onderlijning).

Verzoeker meent dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is omwille van afwezigheid van een "*redelijke verhouding tussen de aangehaalde tegenstrijdigheden en de afwijzing van de asielaanvraag wegens geen geloof aan de asielmotieven*". Verzoekers asielaanvraag wordt niet louter afgewezen op grond van tegenstrijdigheden doch tevens omdat hij het niet aannemelijk maakt lid te zijn geweest van de Koerdische Studentenbeweging.

Het middel is ongegrond en de verzoekende partij toont niet aan dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In een derde en laatste middel vraagt verzoeker in ondergeschikte orde de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toegekende subsidiaire beschermingsstatus te bevestigen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad dient hieromtrent te beoordelen of verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade, "*zijnde een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*". Verzoeker is in het bezit van zijn originele identiteitskaart en een origineel nationaliteitsbewijs zodat niet getwijfeld wordt aan

zijn identiteit en afkomst uit Centraal Irak. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft in Noor-Irak. De Raad bevestigt dan ook de door de Commissaris-generaal toegekende subsidiaire bescherming.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoeker toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 juni 2007 door:

dhr. F. HOFFER,
mevr. M.- C. GOETHALS,
dhr. G. DE BOECK,
dhr. H. VAN GOETHEM,

wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

F. HOFFER